

middelengebruik valt weet ik zo niet.

Zelf denk ik dat kogels of een schot hagel een compensatie kunnen vormen voor slechte relaties, stressvolle werksituaties, ontevredenheid over het uiterlijk schoon, of het bezit van kleine genitaliën. Heerlijk toch, minderwaardigheidsgevoelens letterlijk eruit knallen ten koste van het leven van een ander. Ergens in het brein van deze afknallers, of uitknallers, is volgens mij iets hoe dan ook niet helemaal goed gegaan.

Als de hersenen beloningsstofjes afgeven zodra er wéér een dierenhart wordt doorboord, zo vraag ik mij af, is er dan iets mis met die hersenen, de beloningsstofjes, de afknallers of mijn opvattingen?

Als er een dringende noodzaak is om een dier bijvoorbeeld uit zijn lijden te helpen is een kogel wellicht een grove, maar snelle humanitair verantwoorde mogelijkheid. Een geschikte boswachter zonder natte dode-dierendromen zou dit kunnen doen - na hier wèl op verantwoorde wijze voor getest te zijn.

Plezierjacht is in mijn oren een contradictio in terminis. Hoe kan iemand plezier beleven aan doden?

Waarom kunnen die doders in hun vrije tijd niet iets nuttigs of fatsoenlijks gaan doen? Op een dierenambulance gaan werken, bijvoorbeeld. Een kennis van mij vertelde mij dat er niet zelden een 'aangeschoten' dier wordt opgeraapt, slachtoffer van te geringe schietvaardigheid van de wildbeheerders. Of wellicht iets teveel Jägermeister; in dat geval was de wildbeheerder dus zelf ook aangeschoten.

Een e-test maakt niets van dit alles duidelijk. Al doordenkende rijst ook de vraag of een jager mentaal in staat is om een ander-menselijk-zoogdier van zijn twee benen te schieten. Ze doen dit waarschijnlijk vooral niet omdat het niet mag. Ze kunnen erdoor in de gevangenis komen. Of - in hun ogen misschien nog wel erger - ze raken hun jachtakte kwijt.

Ooit had ik een zwager die jaagde; ik beken het hier schaamteloos. Vanwege zijn dodelijke liefhebberij bezocht ik zijn huis zo weinig mogelijk. Tot ik bij een onvermijdelijk verjaardagsbezoek aan mijn zuster, volkomen onvoorbereid, op het achterterras geconfronteerd werd met een kleine veertig of meer afgeschoten dieren, waar hier en

daar het bloed nog langzaam uitliep. Ze waren in mathematisch aandoende rijen gerangschikt en de meesten starden met verglaasde ogen naar het zwerk. Mijn zwager stond er trots bij - Jaja, en wie denken jullie heeft het meeste van het tableau geschoten vandaag? Zo'n macabere uitstalling schijnt een "tableau" genoemd te worden in die kringen. Hij was bezig zichzelf en zijn merkwaardige vrienden af te tanken met Jägermeister. Ik keerde mijn maag om over een rozenstruik en ben sindsdien nooit meer op bezoek geweest. Daar was mijn zwager niet al te rouwig om. Eerder had ik mijn zuster een mail gestuurd die ze hem had laten lezen. Daarin uitte ik mijn leedvermaak (ik zou trouwens zelf gegarandeerd zakken voor die e-screening) over een bericht uit Frankrijk. Een jager dacht dat zijn maat een zwijn was en schoot hem per ongeluk dood. Vreselijk, natuurlijk, en ja, ik ben inderdaad een huichelaar, en mijn tekst kón niet: 'De overheid moet ingrijpen en maatregelen treffen waarbij moet worden voorkomen dat jagers teveel op zwijnen lijken. Aan de andere kant; dan blijft er geen jager meer over.'

Flauw? Zeker. Aan de rand? Zeker, zo niet erover. Bevreemdend? Absoluut. Ik kan er niets aan doen, maar iedere keer dat ik lees dat jagers elkaar per ongeluk overhoop knallen kan ik een gevoel van 'Yes!' niet helemaal onderdrukken. Het is hetzelfde gevoel dat je krijgt als een stierenvechter dodelijk op de horens wordt genomen. Ik plooi dan mijn gelaat in zijn vroomste uitdrukking en mompel iets hypocriets over medeleven met het slachtoffer en diens nabestaanden. Ik zei het al: ik zou gegarandeerd zakken voor die e-screening.

Ik ben van mening dat er buiten de politie geen wapendragers in Nederland zouden moeten rondlopen. Ook geen boswachters, wier baan het is om op bevel gezonde edelherten om te leggen.

Ik hoop dat tegen de tijd dat u deze column leest, de rechter de KNJV in het gelijk heeft gesteld, en dat voortaan een team van in het vak doorknede psychiaters de inktzwarte krochten van de jachtbeluste, bloeddorstige geest met een vergrootglas onderzoekt. Of nog liever, hoop zou hier letterlijk kunnen doen leven: dat de plezierjacht eindelijk eens verboden wordt.